

PHẬT NÓI KINH BỆ MA TÚC

Hán dịch: Đồi Tổng, Thiên Trúc, Tam tạng Cầu Na Bạt Đà La.

Việt Dịch: HT. Chánh Lạc

---o0o---

Nguồn

www.quangduc.com

Chuyển sang ebook 11 – 8 - 2009

Người thực hiện : Nam Thiên – namthien@gmail.com

Link Audio Tại Website <http://www.phatphaponline.org>

Nghe như vậy:

Một thời Bạt Già Bà ở tại rừng cây ông Kỳ Đà, vườn ông Cấp Cô Độc, thành Xá vệ. Bấy giờ Bệ Ma Túc người theo học thuyết khác, sau giờ ngọ thông thả đi đến chỗ đức Thế Tôn, đến xong bạch đức Thế Tôn rằng:

-Thưa Cù Đàm, hình sắc thật vi diệu vô thượng.

-Này Ca Chiên Diên, thế nào là sắc vi diệu?

-Này Cù Đàm, đó là sắc vi diệu, cực diệu, không có sự vi diệu nào tối thắng hơn. Nó là tối diệu, rất đẹp, sắc ấy là tối diệu, sắc ấy là tối thượng, rất đẹp.

-Này Ca Chiên Diên, giống như có người nói như vậy: “Người ấy thật đẹp, tôi muốn dâm dục cùng nàng”. Hoặc có người hỏi: “Người bảo người ấy tuyệt đẹp đối với mọi người, vậy người ấy tên gì, họ gì, hình dạng ra sao, cao hay thấp, hay trung bình, đoan chánh hay không đoan chánh, trắng hay đen, kẻ ấy là con gái của Sát đế lợi, Bà la môn, cư sĩ hay con gái của thợ thuyền? Kẻ ấy từ phương Đông, phương Nam, phương Tây hay phương Bắc đến? Hỏi như vậy rồi nhưng không thể trả lời được. Người không biết,

không thấy mà bảo rằng người ấy đẹp nhất trong mọi người ấy, đến phương Bắc, rồi nói là “muốn đâm dục”.

-Này Ca Chiên Diên, người đã nói “sắc ấy là tối diệu, sắc ấy là tối thượng, sắc ấy không có gì hơn được”, nhưng lại hỏi sắc ấy thì lại không thể biết.

-Này Cù Đàm, giống như vàng Diêm Phù Đà được người thợ thiện xảo ra sức mài dũa, làm cho sạch sẽ rồi gắn ngọc trắng vào bên trong, hình sắc cực đẹp, màu sắc chiếu sáng. Cho nên, này Cù Đàm, tôi mới nói: sắc ấy là tối diệu, sắc ấy là tối thắng; sắc ấy là tối thắng, sắc ấy là vô thượng, sắc ấy là tối thượng.

Cho nên này Ca Chiên Diên, ta lại hỏi người, tùy theo ý nghĩ mà trả lời ta. Này Ca Chiên Diên, ý người thế nào? Vàng Diêm Phù Đà này được người thợ thiện xảo ra sức mài dũa, làm cho nó được sạch rồi gắn ngọc trắng bên trong, hình sắc chiếu sáng. Vậy ánh sáng của con đom đóm lúc trời tối cùng sắc của vàng Diêm Phù Đà chiếu sáng, thì ánh sáng nào tối thắng, tối thượng, tối diệu, tối hảo hơn?

-Này Cù Đàm, ánh sáng của con đom đóm so với ánh sáng của vàng Diêm Phù Đà thì nó quang minh, tối thượng, tối hảo, tối diệu hơn.

-Này Ca Chiên Diên, ý người thế nào? Ánh sáng của con đom đóm lúc đêm tối cùng với ánh sáng của đèn dầu trong đêm tối, vậy ánh sáng nào tối thắng, tối thượng, tối diệu, tối hảo hơn?

-Thưa Cù Đàm, ánh sáng của đèn dầu so với ánh sáng của con đom đóm thì ánh sáng ấy là tối thắng, tối thượng, tối diệu, tối hảo hơn.

-Này Ca Chiên Diên, ý người thế nào? Ánh sáng của đèn dầu chiếu sáng trong đêm tối, so với ngọn đuốc lớn chiếu sáng trong đêm tối thì ánh sáng nào tối thắng, diệu hảo, tối thượng?

-Thưa Cù Đàm, ánh sáng của ngọn đuốc lớn so với ánh sáng của đèn dầu thì nó tối thắng, tối thượng, diệu hảo hơn.

-Này Ca Chiên Diên, ý người thế nào? Ánh sáng của ngọn đuốc lớn chiếu sáng trong đêm tối so với ánh sáng của ngôi sao chói sáng trên bầu trời trong sáng không có mây che vào lúc quá nửa đêm, thì ánh sáng nào tối thắng hết sức diệu hảo?

-Thưa Cù Đàm, ánh sáng của ngôi sao so với ánh sáng của bó đuốc thì nó quang minh, tối thắng, hết sức diệu hảo hơn.

-Này Ca Chiên Diên, ý người thế nào? Ánh sáng của ngôi sao vào lúc quá nửa đêm trên bầu trời lúc không có mây che so với ánh sáng của mặt trăng trên bầu trời không có mây che vào lúc quá nửa đêm. Vậy ánh sáng nào tối thắng, hết sức diệu hảo hơn?

-Thưa Cù Đàm, ánh sáng của mặt trăng so với ánh sáng của ngôi sao thì ánh sáng của mặt trăng là tối thắng, hết sức diệu hảo.

-Này Ca Chiên Diên, ý người thế nào? Ánh sáng của mặt trăng lúc nửa đêm khi trời trong vắt, không có mây che, so với ánh sáng của mặt trời lúc giữa trưa vào mùa hè thì ánh sáng nào tối thắng, vô cùng diệu hảo hơn?

-Thưa Cù Đàm, ánh sáng của mặt trời so với ánh sáng của mặt trăng thì nó tối thắng, vô cùng diệu hảo hơn.

-Này Ca Chiên Diên, có rất nhiều cõi trời có oai thần như vậy, có ánh sáng vô cùng mà không có gì sánh kịp. Ta vốn ngồi ở trong ấy, vốn ở trong đó mà nói. Ta không nói: “Ánh sáng tối thắng, ánh sáng tối thượng, ánh sáng tối diệu”. Này Ca Chiên Diên, cái ánh sáng của con đom đóm là rất nhỏ, không sánh bằng. Người lại nói: “Tối thượng, tối thắng, tối diệu” sao khi hỏi về ánh sáng thì người không thể biết?

Khi ấy Bộ Ma Túc bị đức Thế Tôn mắng thẳng vào mặt, im lặng mà đứng, chẳng có lời biện bạch, thân, mặt xấu hổ, chẳng nói gì, im lặng mà đứng.

Bấy giờ đức Thế Tôn quở trách thẳng vào mặt của Bộ Ma Túc rồi, Ngài lại bảo Bộ Ma Túc:

-Lại nữa, này Ca Chiên Diên, có năm thứ sắc dục ái, niệm ái, gần với dâm, nhiễm trước. Đó là: mắt thấy sắc, tai biết tiếng, mũi biết hương, lưỡi biết vị, thân biết xúc êm dịu.

Này Ca Chiên Diên, hoặc có yêu sắc, hoặc không yêu sắc, đó là hoặc có người đối với sắc rất hoan hỷ, ý niệm hoan hỷ cũng đầy đủ; đối với sắc này hay đối với sắc kia, không muốn, không nghĩ, không mong được, không cầu, đó là sắc tối diệu, tối thượng.

Này Ca Chiên Diên, hoặc có người yêu thính, hương, vị, mịn láng; hoặc có người không yêu mịn láng; hoặc có người đối với vật mịn láng thì rất hoan hỷ, ý sở niệm hoan hỷ cũng đầy đủ; đối với vật mịn láng kia hoặc vật mịn láng khác không muốn, không nghĩ, không muốn được, không cầu mong, vật mịn láng đó là tối thượng, tối diệu.

Bấy giờ Bộ Ma Túc chấp tay hướng về Thế Tôn, thưa đức Thế Tôn:

-Thật là kỳ diệu, thưa Cù Đàm, sa môn Cù Đàm đã dùng vô lượng phương tiện nói cho con nghe về dâm lạc, cầu dâm lạc. Giống như, thưa Cù Đàm, cây cỏ nhờ lửa mà cháy, lửa nhờ cây cỏ mà bốc cháy. Cũng như vậy, sa môn Cù Đàm của con dùng vô lượng phương tiện nói về dâm, nói về sự đình chỉ dâm lạc, cầu dâm lạc.

-Này Ca Chiên Diên, người làm bất thiện cho nên đối với việc ấy mới mãi mãi có kiến khác, có nhãn khác, có dục khác, có cầu khác. Điều ta đã nói bình đẳng ban bố, bình đẳng mà biết nghĩa ấy.

Này Ca Chiên Diên, các Tỳ kheo đệ tử của ta, sáng sớm thức dậy và chiều đến thường không nằm ngủ, thường hay giảng luận để thành tôn đạo, đầy đủ phân biệt, “sanh đã hết, phạm hạnh đã thành, việc cần làm đã làm xong, đã biết như chơn về danh, sắc”. Điều ta đã nói bình đẳng ban bố, bình đẳng mà biết nghĩa ấy.

Bấy giờ Bộ Ma Túc hết sức sân hận đối với Thế Tôn, trong lòng bực tức, không hoan hỷ, nói với Thế Tôn, bài xích Thế Tôn, mắng chửi Thế Tôn.

-Như vậy, thưa sa môn Cù Đàm, đó chẳng phải là mắng chửi.

Nói như vậy xong, thưa với Thế Tôn:

-Này Cù Đàm, hoặc có sa môn, bà la môn không biết đời quá khứ, không biết đời đương lai, vô lượng đời sống ở thế gian, nhưng vẫn cứ nói: “Đời sống của Thánh đã chấm dứt, phạm hạnh đã thành, việc cần làm đã làm xong, đã biết như chơn về danh, sắc”.

Bấy giờ đức Thế Tôn nghĩ như vậy: rằng Bộ Ma Túc hết sức sân hận đối với ta, trong lòng vô cùng bực tức, không hoan hỷ, bài báng ta, mạ lị ta: “Này sa môn Cù Đàm, tôi đã mắng chửi”, rồi thưa với ta: “Này Cù Đàm, hoặc có sa

môn, bà la môn không biết đời quá khứ ... cho đến biết như chơn”. Đức Thế Tôn biết như vậy rồi bảo Bộ Ma Túc rằng:

-Này Ca Chiên Diên, hoặc có sa môn, bà la môn không biết đời quá khứ ... cho đến biết như chơn. Khi ấy nên nói như vậy: “Hãy để đời quá khứ lại, hãy để đời đương lai lại, không nên nghĩ một đời”.

Lại nữa, này Ca Chiên Diên, ta nói như vậy: “Hãy để đời quá khứ lại, hãy để đời đương lai lại, không nên nghĩ một đời”. Các Tỷ kheo đệ tử của ta không đua nịnh, cũng không như huyễn, hành động ngay thẳng. Ta dạy dỗ họ, ta thuyết pháp cho họ, như đã trình bày đều có thể học tập, gần với pháp, biết đó là thiện. Giống như, này Ca Chiên Diên, có đồng nam trẻ tuổi, bị cha mẹ cột tay chân lại. Khi đó nếu có trí tuệ, cha mẹ nó sẽ mở trói tay chân cho. Nó chỉ nhớ đến việc mở trói, không nghĩ đến việc cột. Như vậy, này Ca Chiên Diên, ta nói như vậy: “Hãy để đời quá khứ lại ... cho đến biết có điều thiện”. Này Ca Chiên Diên, giống như nhân dầu và tim bắc mà đèn được cháy. Hoặc có người không đổ dầu, cũng không thay tim bắc, tim dầu có trước đã hết, sau chẳng thêm vào, không lâu đèn ấy sẽ tắt liền. Như vậy, này Ca Chiên Diên, ta nói như vậy: “Hãy để đời quá khứ lại ... cho đến biết có thiện”.

Này Ca Chiên Diên, giống như có mười cây gỗ dục lại, hai mươi, ba mươi, bốn mươi, năm mươi, sáu mươi cây gỗ dục lại, dùng lửa đốt cháy nên biết có một đám lửa lớn. Hoặc có người không dùng củi, không dùng cỏ, không dùng phân trâu, không dùng trâu, không dùng rơm bỏ vào đồng lửa, thì không bao lâu nó sẽ tắt ngúm, không còn dùng được, tiêu diệt nhanh chóng.

Như vậy, này Ca Chiên Diên, ta đã nói: “Hãy để đời quá khứ lại ... cho đến biết có thiện”.

Đức Phật nói như vậy, bấy giờ Bộ Ma Túc xa lìa trần cấu, sanh các pháp nhãn. Bấy giờ Bộ Ma Túc thấy pháp, đắc pháp, liễu ngộ pháp, thanh tịnh đối với pháp, xa lìa tà, hết nghi, lại không còn tôn kính trời, không còn tin ở người khác nữa, lìa các do dự, được an lập quả chứng, được pháp vô úy đối với cảnh giới của đức Thế Tôn, từ tòa đứng dậy, đầu mặt lạy dưới chân đức Thế Tôn, thưa đức Thế Tôn:

-Con có thể được học đạo với đức Thế Tôn, thọ cụ túc, làm Tỷ kheo, theo Thế Tôn để tu hành phạm hạnh?

-Này Tỳ kheo, hãy hành phạm hạnh.

Bệ Ma Túc học đạo với Thế Tôn, thọ cụ túc, làm Tỳ kheo.

Tôn giả Bệ Ma Túc học đạo (với đức Thế Tôn), thọ cụ túc, trì pháp, . . . cho đến thành A la hán.

Đức Phật nói như vậy, Bệ Ma Túc nghe lời Thế Tôn dạy, hoan hỷ vui mừng.

PHẬT NÓI KINH BỆ MA TỨC

--- o0o ---
Hết